

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 906²	Κυριακὴ Γ' Λουκᾶ (Λουκ. 7,11-16) 19 Ὀκτωβρίου 2014 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Δάκρυα

«Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μὴ κλαῖε»
(Λουκ. 7,13)

Στὸν κύκλο, ἀγαπητοί μου, τῶν εὐαγγελικῶν περικοπῶν τοῦ ἔτους ἢ σημερινῆ Κυριακῆ εἶνε ἡ τρίτη (Γ') τοῦ Λουκᾶ. Τὸ εὐαγγέλιο ποὺ ἀκούσατε εἶνε γνωστό. Διηγεῖται ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θαύματα τοῦ Χριστοῦ, **θαῦμα** ποὺ πιστοποιεῖ, ὅτι αὐτὸς ποὺ τὸ ἔκανε εἶνε ὁ Θεὸς ποὺ κρατᾶ στὰ χέρια του τὰ κλειδιά τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου (βλ. Ἄπ. 1,18).

Τὸ σημερινὸ θαῦμα δὲν εἶνε ἀπλῶς θεραπεία μιᾶς ἀσθενείας· εἶνε **ἀνάστασις νεκροῦ**, νεκροῦ ποὺ τὸν συνώδευαν πλέον στὴν τελευταία του κατοικία. Νεκρός, φέρετρο, κηδεῖα, πένθος, δάκρυα... Καὶ ὅμως, ἐκεῖ ποὺ κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ δώσῃ παρηγορία, παρουσιάζεται ὁ μέγας παρηγορητὴς, ὁ Κύριός μας, καὶ τὰ δάκρυα παύουν, καὶ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις διαδέχεται τὸ πένθος.

Ἐπάνω στὸ θαῦμα αὐτὸ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ἐπιμεινῇ ὥρες ὀλόκληρες. Παραβλέπω ὅμως ἄλλα σημεῖα καὶ παρακαλῶ τὴν ἀγάπη σας νὰ προσέξετε σὲ **μία λεπτομέρεια**.

Λέει τὸ εὐαγγέλιο, ὅτι πίσω ἀπὸ τὸ φέρετρο ἀκολουθοῦσε λαός. Ἄλλ' ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ἕνα πρόσωπο συγκεντρώνει ὅλη τὴ συμπάθεια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἦταν μιὰ γυναῖκα· **ἡ μάνα**. Αὐτὴ ἔκλαιγε καὶ σπάραζε. Οἱ κραυγές της ἔκαναν κάθε καρδιά νὰ ῥαγίξῃ. Τὸ νεκρὸ παιδί της ἦταν μονάκριβο. Καὶ δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ κλαίει. Ἐκλαψε καὶ ὅταν νέα ἔχασε τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς της καὶ ὠδηγοῦσε τὸ νεκρὸ σύζυγό της στὸν τάφο. Τώρα στὸν ἴδιο τάφο ὀδηγεῖ τὸ παιδί της, καὶ τὸ πένθος της εἶνε διπλό.

Κλαίει. Ἄλλὰ τὰ **δάκρυα** τῆς γυναίκας αὐτῆς δὲν εἶνε τὰ μόνα στὸν κόσμο. Στὰ δικά της δάκρυα ἔρχονται καὶ προστίθενται ποταμοὶ ἄλλων δακρύων ποὺ χύνει ὁ ἄνθρωπος.

Διότι ποῖό μάτι δὲν ἔκλαψε, ἀδελφοί μου;

Μὲ τὸ δάκρυ γεννιέται ὁ ἄνθρωπος καὶ μὲ τὸ δάκρυ φεύγει ἀπὸ τὸν κόσμο. Μετᾶτε τὰ δάκρυα; Εὐκολώτερο εἶνε νὰ μετρήσῃ κανεὶς τὶς σταγόνες τοῦ ὠκεανοῦ παρὰ τὰ δάκρυα τῆς ἀνθρωπότητος. Κλαῖνε οἱ γυναῖκες ὅταν χάνουν τὸν ἐκλεκτό τους σύντροφο. Κλαῖνε τὰ παιδιά ὅταν χάνουν τὸ φιλόστοργο πατέρα τους. Κλαῖνε οἱ φίλοι καὶ οἱ συγγενεῖς ὅταν χάνουν κάποιον δικό τους. Κλαῖνε οἱ ἀδικημένοι ποὺ στερήθηκαν περιουσιακὰ στοιχεῖα. Κλαῖνε οἱ ἄρρωστοι πάνω στὰ κρεβάτια τους καὶ βογοῦν ἀπὸ ἀνίατη νόσο. Κλαῖνε οἱ ἐξόριστοι, ποὺ καθεστῶτα τυραννικὰ τοὺς ἀπεμάκρυναν μέσα ἀπὸ τὰ σπίτια τους. Κλαῖνε οἱ φυλακισμένοι, ποὺ ἡ ψευδορκία τοὺς ὠδήγησε μέσα στὰ μπουντρούμια. Κλαῖνε οἱ φτωχοὶ στὶς καλύβες, ἀλλὰ κλαῖνε καὶ οἱ πλούσιοι στὰ μέγαρά τους. Κλαῖνε οἱ ζητιάνοι, ἀλλὰ κλαῖνε καὶ οἱ βασιλιᾶδες μέσα στὰ παλάτια τους· καὶ μάλιστα αὐτοὶ κλαῖνε δραματικώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Μὲ μόνη τὴ διαφορά, ὅτι ὁ φτωχὸς κλαίει καὶ δὲν ἔχει μαντήλι νὰ σφουγγίσει τὰ δάκρυά του ποὺ πέφτουν κάτω στὴ γῆ, ἐνῶ ὁ πλούσιος κλαίει καὶ τὰ δάκρυά του τὰ σφουγγίζει μὲ μεταξωτὸ μαντήλι. Ἄλλὰ εἴτε ἔτσι εἴτε ἄλλιῶς τὰ δάκρυα εἶνε δάκρυα καὶ ὁ πόνος πόνος. Κλαῖνε λοιπὸν **καὶ οἱ βασιλιᾶδες**.

Λένε γιὰ τὸν **Ξέρξη**, ἕναν ἀπὸ τοὺς ἰσχυρότερους βασιλιᾶδες μιᾶς ἀπεράντου αὐτοκρατορίας, ποὺ ἐξεστράτευσε ἐναντίον τῆς μικρῆς μας πατρίδας, ὅτι κάποτε, προτοῦ ν' ἀρχίσῃ ἡ μάχη τῶν Θερμοπυλῶν, παρέταξε στὴ Θεσσαλία τὰ στρατεύματά του καὶ ὁ κάμπος γέμισε. Αὐτὸς ἀπὸ μιὰ ἐξέδρα ἔβλεπε τὴν παρέλασι. Ἀπ' τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ πέρασαν στρατιᾶς στρατιῶν, ἵππικό, πεζικό καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶχε ὁ στρατὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὑπερήφανος ὁ Ξέρξης χαιρετοῦσε τὰ στρατεύματα. Ἄλλὰ σὲ μιὰ στιγμή δάκρυσε. Ἀπόρη-

σαν οί ύπασπισταί του. Τὸν πλησίασαν μετὰ τὴν παρέλασι καὶ τὸν ρώτησαν· —Γιατί ἔκλαιγες; Δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ πιὸ ὠραία στιγμή τῆς ζωῆς σου, νὰ βλέπῃς τὰ στρατεύματά σου νὰ παρελαύνουν;... Καὶ ἀπήντησε ὁ Ξέρξης· —Τὴν ὥρα ἐκείνη πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου μιὰ σκέψι. Σκέφτηκα· ὕστερα ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια ποιός θὰ ζῆ ἀπ’ ὄλο αὐτὸ τὸ πλήθος τῶν στρατιωτῶν, τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν βασιλιάδων;... Αὐτὴ ἡ ἰδέα τὸν ἔκανε νὰ κλάψῃ.

Κλαῖνε λοιπὸν ὅλοι, σὲ ὅλα τὰ ἔθνη, σὲ ὄλους τοὺς τόπους, σὲ ὅλες τὶς ἐποχές. Ἄλλ’ ἂν ὑπάρχη μιὰ ἐποχὴ καὶ μιὰ γενεὰ πού ἔκλαψε περισσότερο, εἶνε ἡ δική μας, ἡ ὁποία εἶδε δύο παγκοσμίους πολέμους πού ἐστοίχισαν ἑκατομμύρια νεκρούς. Καὶ ἐνῶ ἀκόμη χῆρες καὶ ὀρφανὰ θρηνοῦν καὶ τὰ ἐρείπια μένουν, οἱ ἄφρονες ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας ἐτοιμάζουν **νέο πόλεμο**, τὸν *Ἀρμαγεδῶνα* (Ἀπ. 16,16), πού θὰ εἶνε ὁ τελειωτικὸς πόλεμος στὸν κόσμο.

Δάκρυα ἐπὶ δακρύων. Ἄν ἕνας ἄγγελος μάζευε τὰ δάκρυα πού χύνουν χῆρες, ὀρφανὰ, ἄρρωστοι, διωκόμενοι, φυλακισμένοι, συκοφαντημένοι, θὰ σχηματιζόταν μιὰ ἀπέραντη **πικρὴ λίμνη** μὲ τὸ ὄνομα «τὰ δάκρυα τῆς ἀνθρωπότητος».

Ἄλλ’, ἀδελφοί μου, μοῦ ἔρχεται νὰ κλάψω κ’ ἐγὼ καὶ ν’ ἀναστενάξω. Γιατὶ μέσα στὰ ποτάμια αὐτὰ τῶν δακρύων ἀναζητῶ μὰ δὲν βλέπω λίγα δάκρυα εὐλογημένα. Αὐτὰ τὰ δάκρυα, γιὰ τὰ ὁποῖα σὰς μίλησα, εἶνε **δάκρυα ἀνώφελα**. Τὸ νεκρὸ σου, ὅσα δάκρυα καὶ ἂν χύνης, δὲν τὸν ἀνασταίνεις. Ὑπάρχουν ὅμως κάτι ἄλλα δάκρυα, **δάκρυα οὐράνια, ἀγγελικά**, πού ἀξίζουν περισσότερο κι ἀπὸ διαμάντια. Ποιὰ εἶνε τὰ δάκρυα αὐτά;

Θέλω νὰ τελειώσω μὲ **ἕνα ἀνέκδοτο**. Ὁ Θεός, λέει, πάνω στὰ οὐράνια κάλεσε τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς εἶπε· Ἀφῆστε τὸν οὐρανὸ καὶ πετάξτε κάτω στὴ γῆ, σ’ ἀνατολὴ καὶ δύσι. Καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ἐπιστρέψετε, θέλω νὰ μοῦ πῆτε, ποιὸ εἶνε τὸ ὠραιότερο πρᾶγμα πού εἶδατε κάτω στὴ γῆ. Πέταξαν οἱ ἄγγελοι σὲ πολιτεῖες καὶ χωριά, σὲ καλύβες καὶ παλάτια, παντοῦ ὅπου ὑπῆρχε ἄνθρωπος. Τὸ βράδυ κουρασμένοι παρουσιάστηκαν νὰ δώσουν ἀναφορά στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἕνας ἄγγελος λέει· —Τὸ ὠραιότερο πού εἶδα εἶνε ἕνα ἀντρόγυνο πού πενήντα χρόνια δὲν μάλωσαν. Ὁ ἄλλος ἄγγελος λέει· —Τὸ ὠραιότερο πού εἶδα εἶνε ἡ ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν. Ὁ τρίτος λέει· —Τὸ ὠραιότερο πού εἶδα εἶνε ἡ φιλία, πού συνδέει ἀνθρώπους τὸν ἕνα μὲ τὸν

ἄλλο. Ὁ τέταρτος εἶπε· —Ἡ ἐλεημοσύνη. Ὁ ἄλλος εἶπε· —Ἡ συγχώρησις... Ἔρχεται καὶ ὁ τελευταῖος, πού κρατοῦσε στὰ χέρια του κάτι πού ἄστραφτε. —Ἐσὺ τί εἶδες; τοῦ λέει ὁ Θεός. —Ἐγὼ, λέει, Κύριε, εἶδα ἕνα γέροντα, πού εἶχε διαπράξει μεγάλα ἐγκλήματα, νὰ γονατίζει μετανοημένος μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ τὰ δάκρυά του νὰ πέφτουν στὴ γῆ· καὶ πῆρα καὶ σοῦ ἔφερα δυὸ δάκρυα ἀπ’ αὐτά. Καὶ τὴν ὥρα πού ἔλεγε αὐτὰ ὁ ἄγγελος, χτύπησαν οἱ καμπάνες τοῦ οὐρανοῦ· γιατί «*χαρὰ γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι*» (Λουκ. 15,7,10).

Τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὰ μόνα πού ὠφελοῦν καὶ σώζουν. Αὐτὰ ἔχυσε ὁ Δαυὶδ ὁ προφήτης πού ἀμάρτησε· σηκωνόταν τὴ νύχτα, ἔκλαιγε καὶ μούσκευε τὸ προσκέφαλό του στὰ δάκρυα. Αὐτὰ ἔχυσε ἡ ἁμαρτωλὴ γυναῖκα τῆς Μεγάλης Τρίτης, πού τὰ ἀνέμιξε μὲ τὰ μύρα καὶ τὰ σφουγγίσει μὲ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς της. Αὐτὰ ἔχυσαν καὶ δύο γυναῖκες πού ἐορτάζουν στίς 8 Ὀκτωβρίου. Ἀνοῖξτε τὰ βιβλία καὶ διαβάστε. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ γιορτάζουν δύο τέως πόρνες. Ἡ μία εἶνε ἡ **ὁσία Πελαγία**. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς διαβόητες ἁμαρτωλὲς τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ κατόπιν μετανόησε. Κλείστηκε σ’ ἕνα κελλί, καὶ τρία ὀλόκληρα χρόνια δὲν πέρασε μέρα χωρὶς νὰ κλάψῃ. Τὰ μάτια ἐκεῖνα, πού πετοῦσαν φωτιὲς τῆς κολάσεως, πού ἦταν ἀγκίστρι τοῦ διαβόλου καὶ κατέβαζαν ψυχὲς στὸν ἄδη, ἔγιναν βρύσες τοῦ οὐρανοῦ πού ἔσταζαν δάκρυα πολύτιμα. Ἡ ἄλλη πόρνη εἶνε ἡ **ἁγία Ταῖσία**. Μετανόησε κι αὐτὴ καὶ ἔφυγε στὴν ἔρημο. Καὶ ὄλο τὸν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς της ἔλεγε μετὰ δακρύων· Ἐὼ Κύριε τοῦ οὐρανοῦ, ἐλέησε κ’ ἐμένα τὴν ἁμαρτωλή.

* * *

Δώστε μου, ἀγαπητοί μου, **ἕνα τέτοιο δάκρυ**, ἕνα δάκρυ τοῦ Δαυὶδ, ἕνα δάκρυ τῆς ἁμαρτωλῆς τῆς Μεγάλης Τρίτης, ἕνα δάκρυ τῆς ὁσίας Πελαγίας καὶ τῆς ἁγίας Ταῖσίας, δώστε μου ἕνα τέτοιο δάκρυ καὶ σὰς χαρίζω τὰ πλούτη ὄλου τοῦ κόσμου.

Συναμαρτωλοὶ ἀδελφοί μου, ἄς προσφέρουμε ὅλοι τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας μας στὸ Θεό, γιὰ νὰ ἐλεηθοῦμε καὶ **ν’ ἀξιωθοῦμε τοῦ παραδείσου**. Ἐκεῖ δὲν θὰ ὑπάρχη λύπη, δάκρυ, φέρετρο· δὲν θὰ ὑπάρχουν νεκροί, ἀλλὰ αἰώνιος ζωὴ. Ἐκεῖ θὰ ὑπάρχη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**